

UJKOR

ORSZÁGOS PINCZÉRLAP.

Megjelen minden hó 1-én, 10-én, 20-án.

Előfizetési ára:

Egész évre 12 korona (6 frt)
Fél évre 6 korona (3 frt)
Negyed évre 3 korona (1.50 kr)

Szerkesztő és lapfolyónos:

FLÓRY ÖZÖ.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szeged, Polgár-utca 17. szám.

Hirdetések felvétele ugyanott.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Tenni kell . . .

— Oly elemekkel, melyek az embert az örvény felé ragadják, nehéz küzdeni, vagy éppen lehetetlen.

A tizenkilencedik század eme korszakában igaz, kulturális viszonyaink (bár nem a mienk) magas nivóra emelkedtek, míg ellenben a lelkületés, a vágy s a felebaráti szeretet ösztöne a törpe emberekből a haldokló századdal egyetembe kihálni látszik. Jó érzéssel ma már nem születnek, minthogy nem születtek ezelőtt 20 évvel. És nem-e mintha a szülők okozta gondatlanság folytán volna mindez? . . . Ha már a gyermek eléri 10—12-ik életévét, megvan benne minden rossz hajlam, jóság egy parányi sem. És mikor már 20 éves, s a világba kellene lépni, hogy az élet megismeresse vele minden terheit, egy kész, megvénült s törpült lélek, idomtalan tagokkal. És ez a tropicus növényzet buján tenyészik nem csak az alsóbb rétegekben, sőt a felsőkben is nagyban dominál.

De mindezekről eltekintve, akad mégis néha egykét jó s nemes lélek, a ki mások nehéz sorsát szívén hordva s kiindulva ebből inti ezeket és hívja fel ember-társai figyelmét egy közzél, egy mindnyájunk java érdekében. És mit tesznek emezek? . . . Egykedvűen egy nagyot röhögnek és mondják: érdekel is ez minket! . . . Ostoba felfogás, még nagyobb önféjtség, ha valakinek világosan meg van jelölve a célhoz vezető út, hol nem gördülnek elébe semmiféle akadályok és mégis más utat választ, vagy egyiket sem.

. . . Amott a messzeségben fölcillan egy parányi fény, a mely mintegy hirdeti: jőjtek ide és győződjétek meg, hogy azon eszme mit fejtegetek, nektek szól és titeket illet. Helyezzétek tehát ezt oly szilárd alapra, a melyet meg nem mozdítathat soha az időknek hatalma és ez ragyogni fog, mint a Glória, a késő nemzedék számára is.

De hát hiába, a borjuból ökor lesz, ez már elismert tény. Ép azért másként fogja föl az önmagának élő emberiség, kinek szűk keblében meg van ugyan a felebaráti szeretet egy halovány szikrája, de lelkesülni, avagy lelkesedésre absolut nem gerjeszt semmi és senki. Ha például arról van szó, hogy alakítsunk egy asztaltársaságot, hol saját hatáskörünkben tölthetünk

néhány boldog perczet, bizony csak elfogja őket a nemtörődőmség átkos nyavalyája, szinte meglátszik arcukon, mint gyöngyözők a hideg verejték ennek hallatára: »asztaltársaság!« Haha . . . nevelés . . . minek az? . . . Pedig legfőbb ideje volna, ha szaktársaink eme szereplői átlépnék már azt a határt, a mely eddig előttünk olyannyira ismeretlen volt . . . Vétközzék le kérem azt a hétköznapi álarcot, mely arcukat fedi és megtisztulva, szeplőtlen, lépjenek a közéletbe s jelenjenek meg mintegy ünnepies jelenség. És ez emelni fogja az önök különben ugy is ismert renoméját. Ellenben veszve vagunk, mint a léket kapott bárka.

Egy párszor volt alkalmam ezeket a mozgó pontokat tanulmányozni: de annak nyitására sohasem tudtam akadni, hogy: vajjon miért oly egykedvűek ezek s miért élnek ugy elzárkózva a közélettel, mint a vén anyókák? Bizonyosan sok pénzük lehet, vagy talán üres idejüket az olvasás és könyvbuvárlással töltik? Szép ez, nagyon szép foglalkozás, hasznos is, ám mindennek meg van a maga ideje!

De menjünk kissé előbbre.

Mikor egy közülünk arra kérte föl az igen tisztelt kollega urakat, hogy sziveskednének ekkor itt és itt a megjelölt időben megjelenni az asztaltársaság megalakítása céljából, akadt egy, a ki *ad nolam* fogadta a jövevényt:

Minek nekem annyit tudni, mint egy papnak? . . . Elég ha tudom merre van a boros csap, stb.

Hát az mindenesetre jó, ha valakinek ily fényes elv lappang meghibbant agyában, s adja az Eg, hogy továbbra is ennél maradjon, ni nem fogjuk tőle ezt irigyeini, miután ez nekünk cseppet sem áll érdeklünkben. Ha pedig valóban érdeklünkbe állna azt a boros csapot pártolni, legyenek nyugodtak az ilyenek, nincs rá szükségünk, hogy valaki figyelmeztessen bennünk annak jelentőségére. Mert talán csak ebben a mi tők kobankban is van annyi kis logika, hogy megtaláljuk, ha annak szükségét érezzük.

De mulik az idő, a láz csillapul és zilált viszonyaink mindegyre jobban ziláltabb és menyők csapósabb lesznek. A kór, a nyomorúság kórja mindjobban bele eszi magát és teszi mind betegbé a helyzetet.

És nekünk még mindig csak reményünk lehet, hogy ezen változtatva lesz? . . .

És bennünk még mindig nem ébred fel az a mélyen szunnyadó öntudat és emberi értelem, hogy nekünk is tenni és megint tenni és újra csak — *lenni kell* . . .

Bán Desző.

MOZGALMAK.

Mozgalmak, mozgalmi bizottság alakulás, díszelnök, elnök és alelnök stb-ől szólnak posta híreink. Itt is változás, ott is változás és a távozóknak özetlen tevékenységéért, hála és elismerésüket szavaznak egyhangúlag az Aszt. Társaságok és sajnálják szívóbb a távozókat, a szeretett pályatárs és jóbarátokat. De szóljanak erről alábbi soraink.

A szegedi Pinczér-Asztaltársaság mint mozgalmi bizottság f. hó 15-iki értekezletéből.

Ott voltak mind. Együtt voltak egy helyen a három még gyermek korban pájtások: Hegyháti, Gertner és Sztubics, kik az iskola utját együtt járták, kik a borfűtést együtt csináltak, kik át és a kiket ekkor soruk szétszakítva, vetődött egyik erre, másik amarra a létező közdelem s a tapasztalatok ismerés és szerzése végett, míg végre — ugyan már többször is tán — egy oly helyen s alkalommal került s jött össze mind a három, a hol egy nemes ügy, a minden pinczérnek ügye felett látszólag kimagasló tisztaságban az azért tenni és küzdeni elszánt nagy lelkek. »Még mint gyerekek végeztük a gyermeki nagy teendőket (iskola) s játszóterünk s vertük is jól meg néha egymást» — mondta Gertner, a Vas megyéből alföldre szakad harmak egyike

A hivatalos ügyek, illetve az O. P. E. vonatkozó mozgalmi ügyek letárgyalása ma gyorsan befejeződött. Randvéghez Jozsef, az Aszt. Társ. elnöke jelentette, hogy Maulker J. londoni vendég — kinél a londoni magy. P. A. T. összejöveteleit tartja — 2 kgr. mennyiségű szegedi paprika küldetésre kérte fel őt — elnököt, — a mit is teljesítve, egyszerűs mind a vételért érte kifizette s ezt a londoni vendégöltőt behajtani a saját pénztárak javára, a londoni magy. pinczér-asztaltársaság értesítette. Az elnököt ezen ószinte humanus tette s áldozatkész-ségeért az A. T. tagjai lelkesen és hosszan megajánozták. Elnök továbbá »Ujkor« szerk. értesítve folytán főlháborodva tett szó említett valami Jósás Lőrincz n.-kikindai vendégöltőről, ki ott egy helyi lapban az összes pinczérseget illető térsen nyilatkozott tett közé, a min az A. T. tagjai teljesen megbotránkozva fejezték ki megvetésüket az emberi tisztességóvól kivetkezett s elfajult jellem iránt. (Lásd Különfélék rovatot). A haragos kedélyekre szinte jóleső hatott s csillapította le elnök azon szavaival, melyeket a szomszéd szabadkai magy. P. A. T. szép működéséről mondott s a kikről még a Szabadkán megjelenő Bácskai Hírlap is igazi szép dicséző szavakban tett megemlést. Elnök miután még a jelvények megérkezéséről tett említést, több kisebb tárgy letárgyalása után küzde a választást.

Mint első titkár, a távozó Hegyháti S. titkár helyébe — ki is egyhangúlag vezértitkárnak választott, — Vedril Oszkár, II-ik titkárnak pedig Nagy György lett megválasztva. Az Aszt. T. Hegyháti Sándornak, az eddig is lankadatlan tevékenységű ószinte ügybuzgó titkárnak igaz elismerésűl hálás köszönetet szavazott, mit elnök jegyzőkönyvileg megörökíteni azonnal elrendelte. Uj tagok és Aszt. Társ. leveleket lettek: Sztubics, . . . Gertner, . . . Liebenritt Károly, Gmell Lajos és Kovács József Két utóbbi mint levelező tag.

Nem annyira nyomott, mint inkább szomorú hangulat volt az, mi elejétől fogva vonult végig az A. T.-on.

AZ „UJKOR“ TÁRCZÁJA

Beszámoló.

Ujkorban összejövete: Minden Tamás.

Elnöksételek — Dolgozatok a nyugdíj-kongresszuson. — A Froiner-szállóházban elzárásosítás. — Kossuth. — Béson. — A taktikus Poos Gyula. — Bokros Károly a menyországban. — A nagy tanácskozás. — A kis tanácskozás. — Hegyháti sándor a Hortobágyon. — Elitázs Ujvidékre. — A miskolci kegyencsopa. — Borostoló Nagyváradon. — Zalag megyei asztaltársaság összejövetele. — Egy nap Aradon. — Kisebbség.

II.

Igy történt még azután egyszer. Bokros után jött Nérey és az mint a két előbbi, Poosunkat a csemegetárbá vitte és ott beszélgetett vele. Hegyháti már tovább nem állhatta meg szó nélkül.

— Minden ur . . . !

— Hallom, azaz tessék . . . !

Kérdeztem volna de jött Poos és Nérey.

Még ekkor sem történt semmi.

Ezenközben az órák kettyegései folytán mult az idő és mindjában közeledett az a pillanat, melyben a tisztikar megválasztása volna megfogandó. A piros tolasok, Hegyháti és Poos (a tegnapi eskübe híven) bejárták a ritka tömegűt zsúfoló nagy szobát és nyomtak mindenki kezébe egy-egy cédulát. A cédulákról a következők voltak leolvashatók: Elnöknek Gundel János nem kell, Bokros Károly még ugy sem. Tehát legyen Stádler Károly. 1-ső alelnök Nérey Desző, 2-ik lehet Bokros Károly. Ez pedig minden egyesnek a fulcébe sulyva lett (én ajánlám ugyan, hogy közülünk egy inkább szólalt volna fel hangosan, legalább ily kevesebbet kellett volna sugdosni), hogy hivatalos újságnak inkább az Országos Cizmazia-Egyesület lapja, mint a »Vendégöltő« mellett szavazzanak.

Ez okozta aztán az egész konfuziót. Sok ugyanis akként érte, hogy hivatalnokoknak válaszunk az Orsz. Cizmazia-Egyletből. A sötét fellegek mindjában tomyosultak a ház fölött s a vihar már-már kitöröbön volt. »Mi nem vagyunk cizmaziak és nekünk nem kellene cizmaziak.« En már ezen vihar kezdései látva, jólesőtan meg magamban azt a buljósolat, hogy mi ezen cédulákat hajosan viszzük ki. A korelnök, a szegedi Európa úterem szállodása pedig ekkor felteszi a kérdést, hogy: »Elnöknek kit tesszünk meg?«

»Gundel!« zugta minden ember. És csak midőn eszükbe jutottak a kezükben lévő cédulák, harsogtak ismét:

»Nem Gundel, Stádler Károlyt. Nem kell nekünk egy perezig sem olyan elnök, a ki Bécs és a német lappal szympatizál!«

Korelnök az utóbbi marog megnyilvánulásnak nem akart szót fogadni, csak mikor Gundel kijelenté, hogy neki eszégbában sem volt elnöknek lenni, ezt csak a korelnök akarta. És örömmel mutatta fel a cédulát (mert ő is kapott) és mondta hogy ő is Stádlerra szavaz.

Az elnök, alelnök stb. b. t.ugok illetékeppeni megválasztása után egy azt indítványozta, hogy az O. Ny. E. hivatalosa legyen a »Vendégöltő«, tekintve azt, hogy még csak a német érzelmi vendégöltő. — Inkább az Orsz. Cizmazia-Egylet lapját!« kiáltottan én el magam úgy, hogy ezt mindenké meghallottam. Poos megis rántotta a frakkomat illetve (soh' sem volt rajtam még ily ruha) az atillámát: »Az Istenért! ne oly nagyon, mert meghallják!« Késő, ekkor már meghallották és lármaztak egyre: »Ki az? Ki volt itt? (Kinek a pipája maradt itt?« mondta a budapesti Mitrovitz). Még azt is emlegették hogy: »Ki vele!« De ekkor Hegyháti már elfurto az cpe. Odaszólt amugy dumáltól utána: »Urain! tisztelt Ház! önöknek, az ilyen szöhangozók módra még a cizmaziak előtt sem fog lenni becsületük! Ezen kifakadásra valaki (Gáll Andor volt, mint később kitudódott) rákezdett zengetes harsány hangon: »Rég veri már a magyart a teremő« és a

Valami virágos kedve nem volt ma egy tagnak sem. Pedig sokan voltak. Randvégh J., Neubauer M., Vedrál O., Nagy J., Lencsés D., Ladányi Ede s még egy-kettőn kívül, kik pontosan megjelennek minden összejövetelen, ott voltak Kózik Gy., Szűbics, Gertner, Gmell, Kovács stb. Mára még Ladányi Edének is elmaradt az elmarasztalást fizetni, örökös jó kedve. Nem is fizetett ma 120—130 fillért, mint szokta ezt rendszeren tenni.

Az A. T. tárgyalásai és a választások befejezése után felállt Randvégh József elnök és mondott egy igen szép bucsuzató beszédet Hegyháti Sándor távozói tükreire. A mindvégig minden figyelmet lekötött és hatásos beszédből a következők szép szavakat adjuk itt:

Eltávozik közülünk, itt hagy bennünk az, kit minden kartárs ismert, a kit mindenki tisztelt és szeretett s a ki nekünk már teljesen szívünkhoz nőtt! . . . Elmegy közülünk az, a ki hosszú és szép multú pályáján mindig csak arra törekedett, hogy a közjónak, a mindnyájunk érdekében mint több és többet cselekedhessen. És elmegy közülünk az, ki, midőn ez eszme — melynek létesítéséért alakult Aszt. Társaságunk — felszínre vetődött, sorról sorra járta be a kartársakat és hirdette mindenkinek, hogy: »Megszületett az eszme, a melynek megvalósulása nekünk, pinceszereknek elít, jövőt és szabadságot fog adni». És végzavában: »Kivánom, barátom, hogy sorsod bármire vezérel, bárhol jársz kelsz, légy szerencsés, megelegedett, boldog, és találd fel mindenütt azt, mit itt feltaláltál: a köztisztelet és szeretetet . . . És végül, a mi legfőbb kívánatom, hogy a miért utra indulsz, a miért faradni készülsz, hogy ezen utadat akadálytalanul folytathasd és hogy faradozásaid siker, és minél fenesebb siker koronázza.

Hegyháti Sándor — kit a szép bucsuzató szavak teljesen meghatottak — állt fel ekkor s az élienek lecsillapodta után mondott első sorban a ragaszkodó hű

többi kongresszista kórusban mondta utána: »Azt sem tudja milyen lesz a jövőd . . . » Az elnök pedig ekkor felállt és 10 percnyi szünetet indítványoz.

Szabad a vásár szólt

A Taktikus Poós Gyula.

— No uraim, az egy imperfect eljárás volt azoktól az uraktól, a kik a Nyug. Egy. nyakára erőszakolták a szász »Vendéglős» hivatalosítását — mondta mindinkább gerjedő haraggal Hegyháti . . .

— Tagadhatatlanul és ez ellen tenni kell haladéktalanul felelt szónok Poós és ekkor elővette cvikkerjét, melyet reggel a dinnyés-piacon talált és föltette s próbálgatott rajt nézegetni. Egyszerre ekkor hirtelen lekajpa és nagy pápista képet vágva ily szavakba kezd:

— Uraim! ezzel a cvikkerrel az egész kongresszuszt lefogjuk pipálni.

— Lepipálni . . . ?

Ühüm, mosolygott hozzá a ravaszul Poós és elkezdte magyarul a csemege-fárban folytatott beszélgetéseket és hogy ő a három főri emberben minő kvalitásokat fedezett fel . . .

Hegyháti a lepípálást szerette volna megtudni Poóstul, — Most erre már nincs idő — mondá a kérdező — hanem majd megtudjuk kevés idő múlva — s felkelt helyéről és ment be velünk egyetemben a nagy terembe, hol nem sokára oly jelenetnek lettünk tanúi, mit eddig ember sem éjt, sem földön nem láthatott Fenn volt . . .

Bokross Károly a menyországban.

»Kis kutyá, nagy kutyá nem ugat hiába» stb. eféle han-

(Vége következik.)

is, mert ő is tisztelte, különösen a kartársakat. Szerk.), de az érdemelismerést serényen visszautasította, miután — mondá — ezt kötelességem volt tenni, a mint hogy nemcsak nekem, de másnak is az . . . és folytatta: »Mit szeretetért s a tisztelgetést, melyvel iránta viseltek kartársai (Erre ő ugyan rá is szolgált, már csak ezért tettem és mit tünk mi, t. kartársaim? Azt, a mit ezután is fogok és fogunk tenni; azt, hogy ez az eszme — az Országos Pinceszér-Egyesület eszméje, a melyet mi bontottunk ki pályáiból s a melynek lábait a mi utjokunkért alakult és küzdő »Ujkor» szaklapunk adott, illetve tanította meg jámi, — tehát hogy ez az eszme, ugy a mint ezt mi akartuk s a mint az »Ujkor» akarja, mindnyájunk szabadsága és boldogságáért, megtestesüljön azaz valósuljon . . . távozom . . . Hogy mit érzek ezen szó kimondásánál, hogy mint szorított az az érzetnek bensőmet ekkor, csak én tudom, de azt szavakkal kifejezni képtelen vagyok . . . De, midőn lelkeemben az a gondolat tünik fel, hogy: hiszen a miért van most távozásom, a miért most az én tisztelt és szeretett kartársaim köréből megvalóm kell, nem magamért, nem másért teszem, mint az összes pinceszér közbudáért, a mi, a saját hasznunkért . . . Ez nyugtatja csak meg kissé érzeltem, ez a gondolat korbácsolta lelket, hogy megint csak és újra ismét a köző, a közérdeknek tehetek s teszlek szolgálatot . . . Sokat beszélt még Hegyháti Sándor és a gyönyörű beszéd e szavakkal fejezte be:

Szeretett kartársaim! . . . Mielőtt még ezen Isten veletek . . . szavakat kimondanám, egyre kérlek benneteket: Ha itt maradtok ezen városban, vagy kerüljétek bárhová el, legyetek és maradjatok mindig ily eszméit és tettei részek, mint most vagytok. Partoljátok és pártoltsátok ezt az ügyet és vegyétek támogatásba az ennek oly őszinte s buzgó hazafőjét, aki ezért sikra szállt, — a ki nekünk csak jót akar — az »Ujkor». És legyetek, mint most vagytok, szívben lélekben egyik s mint Asztal-Társaságunk t. elnöke és szeretett barátom Randvégh József ur elv és szándékban tántoríthatatlanok . . .

Egy-két pillanatra a végzők után csönd, a hatás-keltette csendesség uralta a termet, majd mintegy mámoros álomból kelttek fel egyszerre mind és esengett össze a pohár: Eljen Hegyháti vezértükünk, a szeretett kartárs és barát! . . .

Késő felé járt már az idő, a nap az áldozó felé tartott. Az ablakokon be-ütözött sugarak mintha búcsúzni jöttek volna a távozótól . . . Isten veled! . . . Az ülés bezárta előtt felváltotatt még F. Gy. által az ezen alkalomra írt »Egy jövőre távozására» című költeményét, mely is a soknak emlékéből az évek által ki nem törölhető 1898. június hó 15-iki összejövetelének a be-rekesztése volt. — (Nevezett költemény helyezésé miatt jövő számunkban közöljük.)

Komáromból.

Az A.-T. levelezőjétől a következőket kaptuk: Asztaltársaságunk elnöke, Wolf Keresztély ur azon ránk nézve szomorú esetből következőleg, hogy körünk-ből eltávozott, az Aszt. Tars . . .-nál eddig viselt állásáról, a melyet mindig pártatlan hűség és pontossággal töltött be, lemondott. Az Aszt. Tars. sajnálattal véve tudomásul a lemondást, helyébe elnöknek Gondócs Ferencz alelnököt választá, míg előbbinek bokros érdemei méltó elismerésül, melyeket az Aszt. Tars. mint mozg. bizotts. megalakításával és többi őszinte, ügybuzgó fáradozásával szerzett, halás közönete nyilvánítását jegyző-könyvében megörökíteni határozta és díszelőnöknek választá meg egyhangulag. Az Aszt. Tars. továbbá szeretett volt elnökötől a következő szép megható sorokban búcsuzik el:

És nekünk még mindig csak reményünk lehet, hogy ezen változtatva lesz? . . .

És bennünk még mindig nem öbréd fel az a műlyen szunnyadó öntudat és emberi értelem, hogy nekünk is tenni és megint tenni és újra csak — *lenni kell!* . . .

Bán Dezso.

MOZGALMAK.

Mozgalmak, mozgalmi bizottság alakulás, díszelnök, elnök és alelnök stbírol szólnak posta híreink. Itt is változás, ott is változás és a távozókna ózietlen tevékenységért, hála és elismeréseket szavaznak egyhangúlag az Aszt. Társaságok és sijnálják szívből a távozókat, a szeretett pályatárs és jóbarátokat. De szólnak erről alábbi soraink.

A szegedi Pinczér-Asztaltársaság mint mozgalmi bizottság f. hó 15-iki értekezletéből.

Ott voltak mind. Együtt voltak egy helyen a három még gyermek korban pájtások: Hegyháti, Gertner és Sztabics, kik az iskola útját együtt járták, kik a borfűtésig együtt szimtalankodtak át és a kiket ekkor soruk szétszakítva, vetődött egyik erre, másik amarra a léteit küzdelem s a tapasztalatok ismerés és szerzése végett, míg végre — ugyan már többször is tán — egy oly helyen s alkalommal került s jött össze mind a három, a hol egy nemes ügy, a minden pinczerek ügye felett látszottak kimagasló tisztaságban az azért tenni és küzdeni elszánt nagy lelkek. »Még mint gyerekek végeztük a gyermeki nagy teendőket (iskola) s játszottunk s vertük is jól meg néha egymást» — mondta Gertner, a Vasme gyéből alföldre szakad hármak egyike

AZ „UJKOR“ TÁRCZAJA.

Beszámoló.

Előzőben összeirogatta: Minden Tamás.

Előszövegek. — Debreczenben a nyugdíj-kongresszuson. — A Frohner-szállodában elhelyezés. — Réson. — A taktikus Poós gyűlése. — Bokross Károly a megyerészen. — A nagy tanácskozás. — A kis tanácskozás. — Hegyháti Sándor a Borfűtésig. — Emlékezt. — A miskolci kongresszus. — Borfűtésig Nagyváradon. — Zalag-rszagi asztaltársasági összejövetel. — Egy nap Aradon. — Kisebbségi társaság.

II.

Igy történt még azután egyszer. Bokross után jött Nérey és az is mint a két előbbi, Poósunkat a csmegetőtarba vitte és ott beszélgetett vele. Hegyháti már tovább nem állhatta meg szó nélkül.

— Minden ur . . . !

— Hallom, azaz tessék . . . !

Kérdetem volna de jött Poós és Nérey.

Még ekkor sem történt semmi.

Ezenközben az órák kettyegésé folytán mult az idő és mindjobban közeledett az a pillanat, melyben a tisztárok megválasztása volna megterjedt. A piros tollasok, Hegyháti és Poós (a tegnapi eszküöz heven) bejárták a ritka tömegből szofut nagy szobát és nyomtak mindenki kezébe egy-egy cédulát. A céduláról a következők voltak leolvashatók: Elnöknek Gundel János nem kell, Bokross Károly még ugy sem. Tehát legyen Stádler Károly. 1-ső alelnök Nérey Dezso, 2-ik lehet Bokross Károly. Ez pedig minden egyesnek a fulkébe sugva lett (én ajánlatom ugyan, hogy közülök egy inkább szólt volna fel hangosan, legalább így kevesebbet kellett volna sugdosni), hogy hivatalos újságunk inkább az Országos Csizmazia-Egyesület lapja, mint a „Vendéglos“ mellett szavazzanak.

A hivatalos ügyek, illetve az O. P. E. vonatkozó mozgalmi ügyek letárgyalása ma gyorsan befejeződött. Randvég József, az Aszt. Társ. elnöke jelentette, hogy Mauter J. londoni vendéglos — kinel a londoni magy. P. A. T. összejövetelét tartja — 2 kgr. mennyiségű szegedi paprika küldetésre kérte fel őt — elnököt, — a mit is teljesítve, egyszersmind a vételárt érte kifizette s ezt a londoni vendéglostól behajtani a saját pénztárunk javára, a londoni magy. pinczér-asztaltársaságot értesítette. Az elnököt ezen ózietne humanus tette s áldozatkész-ségeért az A. T. tagjai lelkesen és hosszan megéjjezték. Elnök továbbá »Ujkor« szerk. értesítése folytán fölbőrodova tett szó említést valami Józias Lőrincz n-kikindai vendéglosról, ki ott egy helyi lapban az összes pinczérészt illető térsen nyilatkozatot tett közé, a min az A. T. tagjai teljesen megbortörönkova fejezték ki megvetésüket az emberi tisztességéből kivetkezett s elfajult jellem iránt. (Lásd Különfélék rovatoit). A haragos kedélyekre szente jólesőn hatott s csillapította le elnök azon szavaival, melyeket a szomszéd szabadkai magy. P. A. T. szép működéseről mondott s a kikről még a Szabadkán megjelenő Bácskai Hirlap is igazi szép dicséző szavakkal tett megemlítést. Elnök miután még a jelvények megérkezéséről tett említést, több kisebb tárgy letárgyalása után küzde a választást.

Mint első titkár, a távozó Hegyháti S. titkár helyébe — ki is egyhangúlag vezértitkárnak választott, — Vedrál Oszkár, II-ik titkárnak pedig Nagy György lett megválasztva. Az Aszt. T. Hegyháti Sándornak, az eddigi is lankadtalan tevékenységű ózietne ügybuzgó titkárnak igaz elismerésül hálás köszönetet szavazott, mit elnök jegyzőkönyvileg megörökíteti azonnal elrendelte. Új tagok és Aszt. Társ. levelezők lettek: Sztabics . . . Gertner . . . Liebenritt Károly, Gmell Lajos és Kovács József Két utóbbi mint levelező tag.

Nem annyira nyomott, mint inkább szomorú hangulat volt — ki, mi elejétől fogva vonult végig az A. T.-on.

Ez okozta aztán az egész konfuziót. Sok ugyanis akként értete, hogy hivatalnokoknak válasszunk az Orsz. Csizmazia-Egyetből. A sotét fellegk mindjobban tomposultak a ház fölött s a vihar már-már kitoröven volt. »Mi nem vagyunk csizmaziak és nekünk nem kellene csizmaziak.« Én már ezen vihar kezdetét látva, jósltam meg magamban ezt a bajlástot, hogy mi ezen cédulák bajosan visesztük ki. A korelnök, a szegedi Európa éterem szállodása pedig ekkor felteszi a kérdést, hogy: »Elnöknek kit teszünk meg?«

»Gundelt!« zugta minden ember. És csak midőn eszükbe jutottak a kezükben lévő cédulák, harsogták ismét: »Nem Gundel, Stádler Károlyt. Nem kell nekünk egy percig sem olyan elnök, a ki Bécs és a német lappal szimpatizál!«

Korelnök az utóbbi moraj megnyilvánulásnak nem akart szót fogadni, csak mikor Gundel kijelenté, hogy neki eszéigben sem volt elnöknek lenni, ezt csak a korelnök akarta. És örömmel mutatta fel a cédulát (mert ő is kapott) és mondta hogy ő is Stádlerra szavaz.

Az elnök, a'elnökök stb. b. t.ugok ílyeténköppen megválasztása után egy azt indítványozta, hogy az O. Ny. E. hivatalosa legyen a »Vendéglos«, tekintve azt, hogy még sok a német érzelmi vendéglos. — »Inkább az Orsz. Csizmazia-Egyet lapját!« kiáltottm én el magam úgy, hogy ezt mindenki meghallotta. Poós megis rántotta a frakkomat illetve (soh'sem volt rajtam még ily ruha) az atlitámat: »Az Istenért! ne oly nagyon, mert meghallják!« Késő, ekkor már meghallották és lérmazták bady: »Ki az? Ki volt itt? (kinek a pipája maradt itt? mondta a budapesti Mitrovitz). Még azt is emlegették hogy: »Ki vele!« De ekkor Hegyháti már elfu'otta az epe. Odaszólt ugyan dunantuli módra: »Uraim! tisztelt Há!« önöknek, az ilyen szöhangzatások után még a csizmaziak előtt sem fog lenni becsejtjük! Ezen kifakadásra valaki (Gáll Andor volt, mint később kitudódott) rákezdett zengetes harsány hangon: »Rég veri már a magyart a teremtő« és a

Valami virágos kedve nem volt ma egy tagnak sem. Pedig sokan voltak. Randvégh J., Neubauer M., Vedrál O., Nagy J., Lencsés D., Ladányi Ede s még egy-kettőn kívül, kik pontosan megjelennek minden összejövetelen, ott voltak Kokas Gy., Sztubics, Gertner, Gmell, Kovács stb. Mára még Ladányi Edének is elmaradt az elmarasztalást fizetni. örökös jó kedve. Nem is fizetett ma 120—130 fillért, mint szokta ezt rendszeren tenni.

Az A. T. tárgyalásai és a választások befejezése után felállt Randvégh József elnök és mondott egy igen szép beszédet beszédet Hegyháti Sándor távozói tükörre. A mindvégig minden figyelmet lekötött és hatásos beszédből a következők szép szavakat adjuk itt:

Eltávozik közülünk, itt hagy bennünk az, kit minden kartárs ismert, a kit mindenki tisztelt és szeretett s a ki nekünk már teljesen szívünkhoz nőtt!... El-megy közülünk az, a ki hosszú és szép múltú pályáján mindig csak arra törekedett, hogy a közjónak, a mindnyájunk érdekében mi több és többet cselekedhessen. És el-megy közülünk az, ki, midőn ez eszme — melynek létesítéséért alakult Aszt. Társaságunk — felszínre vetődött, sorról sorra járta be a kartársakat és hirdette mindenkinek, hogy: »Megszületett az eszme, a melynek megvalósulása nekünk, pinczereknek éltet, jövőt és szabadságot fog adni». És végszavában: »Kivanom, barátom, hogy sorsod bármerre vezérel, bárhol jász kelsz, légy szerencsés, megelégedett, boldog, és találd fel mindenütt azt, mit itt feltaláltál: a közízsélet és szeretet... És végül, a mi legfőbb kívánatom, hogy a miert utat indulsz, a miert faradni készülsz, hogy ezen utadat akadálytalanul folytathasd és hogy faradozásaid siker, és minél fényesebb siker koronázza.

Hegyháti Sándor — kit a szép búcsuzótó szavak teljesen meghattak — állt fel ekkor s az élienek lecsillapodta után mondott első sorban a ragaszkodó hű

többi kongresszista kórusban mondta utána: »Azt sem tudja milyen lesz a jövőm...». Az elnök pedig ekkor felállt és 10 percnyi szünetet indítványoz.

Szabad a vásár szállt

A Taktikus Poós Gyula.

— No uraim, az egy imperfect eljárás volt azoktól az uraktól, a kik a Nyug. Egy. nyakára erőszakolták a szász »Vendégös» hivatolását — mondta mindinkább gerjedő haraggal Hegyháti...

— Tagadhatatlanul és ez ellen tenni kell haladéktalanul felett szólonak Poós és ekkor elővette cvikkerjét, melyet reggel a dinnyés-piaczton talált és föltette s próbálgatott rajt nézegetni. Egyszerre ekkor hirtelen lekapja és nagy pápista képet vágva ily szavakba kezd:

— Uraim! ezzel a cvikkerrel az egész kongresszuszt lefogjuk pipálni.

— Lepipálni...?

Ühüm, mosolygott hozzá ravaszul Poós és elkezdte magyarul a csemege-tárban folytatott beszélgetéseket és hogy ő a három főúri emberben minő kvalitásokat fedezett fel...

Hegyháti a lepípalást szerette volna megtudni Poóstul. — Most erre már nincs idő — mondá a kérdezőz — hanem majd megtudjuk kevés idő múlva — s felkelt helyéről és ment be velünk egyetemben a nagy terembe, hol nem sokára oly jelenetnek lettünk tanúi, mit eddig ember sem éjt. sem földön nem láthatott. Fenn volt...

Bokross Károly a menyországban.

*Kis kutyá, nagy kutyá nem ugat hiába» stb. eféle han-

(Vége következik.)

is, mert ő is tisztelte, különösen a kartársakat. Szerk.), de az érdemelismerést serényen visszautasítja, miután — mondá — ezt kötelességem volt tenni, a mint hogy nemcsak nekem, de másnak is az... és folytató: »Mit szeretetért s a tisztelget, melyvel iránta viseltek kartársai (Erre ő ugyan rá is szolgált, már csak ezért tettem és mit tettünk mi, t. kartársaim? Azt, a mit ezután is fogok és fogunk tenni; azt, hogy ez az eszme — az Országos Pinczér-Egyesület eszméje, a melyet mi bontottunk ki pályából s a melynek lábait a mi utjokunkért alakult és küzdő »Ujkor» szaklapunk adott, illetve tanította meg jární, — tehát hogy ez az eszme, ugy a mint ezt mi akartuk s a mint az »Ujkor» akarja, mindnyájunk szabadsága és boldogságáért, *megtestesüljön azaz valósuljon*... távozom... Hogy mit érzek ezen szó kimondásánál, hogy mint szorított át az érzetek bensőmet ekkor, csak én tudom, de azt szavakkal kifejezni képtelen vagyok... De, midőn lelkeemben az a gondolat tűnik fel, hogy: hiszen a miert van most távozásom, a miert most az én tisztelt és szeretett kartársaim köréből megválnom kell, nem magamért, nem másért teszem, mint az összes pinczéréség közbüvéért, a mi, a saját hasznunkért... Ez nyugtatja csak meg kissé érzületem, ez a gondolat korbacölta lelket, hogy megint csak és újra ismét a köző, a közérdeknek tehetek s teszok szolgálatot... Sokat beszélt még Hegyháti Sándor és a gyönyörű beszédet e szavakkal fejezte be:

Szeretett kartársaim!... Mielőtt még ezen Isten veletek... szavakat kimondanám, egyre kérlek benneteket: Ha itt maradtok ezen városban, vagy kerületek bárhová el, legyenek és maradjatok mindig ily eszmehű és tettekre készek, mint most vagytok. Pártoljátok és partolattassatok ezt az ügyet és vegyétek támogatásba az ennek oly őszinte s buzgó hazafőját, ki ezért síkra szállt, — a ki nekünk csak jót akar — az »Ujkor»-t. Egyetek, mint most vagytok, szívben lélekben egyek s mint Asztal-Társaságunk t. elnöke és szeretett barátom Randvégh József ur elv és szándékban tartóhatatlanok...

Egy-két pillanatra a végzők után csend, a hatás-keltette esőndesség uralta a termet, majd mintegy mámoros álomból kelttek fel egyszerre mind és csengett össze a pohár: Eljén Hegyháti vezértükünk, a szeretett kartárs és barát!... . . .

Késő felé járt már az idő, a nap az áldozó felé tartott. Az ablakokon be-betűző sugarak mintha búcsúzni jöttek volna a távozóitól... Isten veled!... . . . Az ülés kezeltára előtt felvostattott még F. Gy. által az ezen alkalomra írt »Egy jőbarát távozására» című költeményét, mely is a soknak emlékéből az évek által ki nem törölhető 1898. június 10-iki összejövetelének a berakészése volt. — (Nevezett költemény helyüskéje miatt jövő számunkban közöltek.)

Komáromból.

Az A.-T. levelezőjétől a következőket kaptuk:

Asztaltársaságunk elnöke, Wolf Keresztély ur azon ránk nézve szomorú esetből következőleg, hogy körülményből eltávozott, az Aszt. Társ. ...-al eddig viselt állásáról, a melyet mindig pártatlan hűség és pontossággal töltött be, lemondott. Az Aszt. Társ. sajnálatlalt veve tudomásul a lemondást, helyébe elnöknek Gündöcs Ferencz alelnököt választja, míg előbbinek bokros érdemei méltó elismerésül, melyeket az Aszt. Társ. mint mozg. bizotts. megalakításával és többi őszinte, ügybuzgó fáradozásával szerzett, hálás köszönetre nyilvánítását jegyzőkönyvben megörökíteni határozta és dicsőítőnek választja meg egyhangulag. Az Aszt. Társ. továbbá szeretett volt elnökötől a következő szép megható sorokban búcsuzik el:

A komáromi Pincz. Aszt. Társ. t. diszelnökének!
Kedves barátunk!

Nem tudjuk itt szavakkal azon érzelmeket elmondani, mit érezünk most és fogunk érezni mindig bensőnk mélyén, hogy közültünk sorsod eltávozásra kényszerített. De midőn bennünk ezen szomorú érzetek környékeznek s míg azoknak fájó hatásait lelkünkben is érezzük, egyrészt mégis öröm fog el bennünket, hogy téged már e pályá odáig vitt el, a hová mindig törekedtél s a melyet elérni mi és minden szaktársaink óhajtanak.

Midőn pedig annak az Asztaltársaságnak tagjai, a melynek megalakítója te voltál s a kinek érdemeit eléggé méltatni az sosem tudja, volt elnökének ezért itten is hálás elismerését nyilváníja, egyben mint az Aszt. Társ. további ékessége, diszelnökének hő tiszteletét kifejezve, kezét a bucsu készírtásra nyújtja.

Komárom, 1898. f. hó.

A komáromi Pincz. Aszt. Társ.

Kisczellből.

A legnagyobb sajnálatunknak adjuk kifejezését akkor, midőn ezen sorainkkal hírül adjuk, hogy Zámbo István, a kisczelli P. A. T. volt alelnöke, ki önzetlen s buzgó tevékenységével szent ügyünk érdekében annyit fáradozott és segítette ezzel elő nagyban Guth Józsefnek az Aszt. Társ. megalakítását, hogy ezen anyyi és igazi érdemeket szerzett kartárs, mint az A. T. alelnöke, körülnkbeli eltávozott. Az érdeműs szaktárs és alelnöknek a társas bucsu-estélyen mindeme ügybuzgóság és tett készségéért Mizeri Károly titkár mondott szép és hatást keltő szavakban köszönetet az Aszt. Társaság nevében.

Zámbo István, midőn a szép hatású ragaszkodásért köszönetet mondott, az A. T. helyébe megválasztott alelnökét, Hubert Pált üdvözölte s mint utódját lelkes szavakban buzdította s kérte, hogy a szent ügy érdekeiért nem csüggedve küzdjön folyton és mindaddig, míg csak O. P. Egyesület nem léteül.

A kisczelli A. T. újabb tagjai lettek Kiss János f., Kiss Kálmán és Klauzál József s. p.

Az Aszt. Társ. nevében

Guth József,
elnök.

Mozgalom S.-A.-Ujhelyen.

S.-A.-Ujhelyen Tardi Gábor igazi ügybuzgóknak kezdeményezése folytán az O. P. E. eszme alapos ismeretése után ügyünk érdekében a mozgalom kezdetét vette. Az A. T. mint mozg. bizotts. megalakítását szorgalmazó Schreiner Ferencz vasutvend. főpinczér szaktársunknak ezen nemes munkájában segítségére vannak Volhá József f., Székely Zoltán f., Pintér József és Farkas József főpinczerek. A mozgalommal — melyet eleinte, tán az eszme nem ismerésből nem a legjobb szemmel nézte — Abrahámovits Mór ügynök igazi tevékenységet fejt ki azzal, hogy a többi kartársakat is mindegyre buzdítja a szent cél elérés s a nemes küzdelemre. A megalakulásról szóló tudósítás legközelebb érkezik.

Míg sok helyről csak jelezev vannak a mozgalom, addig Tarsu komoly szervezkedés alatt áll. Itt Veber Károly őszinte ügytevékeny szaktársunk, míg Brassóban már régebben kezdve végzi lassan, de biztos sikerre jutással a szép mozgalmi teendőket. Dósi Agoston értelmes és kiváló szaktársunk s véle együtt a többi

jelesek, a kiknek neveiket már legközelebbi számunkban hozzuk.

Csak előre szaktársak, a zászló kitűzve áll, időnk kevés, egy év s a nagy és üdvös munkásságoknak bevégeződnie kell!

Tespedés.

Furcsa ez a mai Budapesti Pinczér Egyesület. Nem bántja semmiféle kíváncsiság. Lehet az szónoklat, bármint lelkesítő, buzdító és szívre ható. Lehetnek azok apostoli szavak, mint: Tegyetek jót embertársaitokkal, szerszettek egymást és tanítsatok meg erre másokat! Vagy segítetek magatok magatokon, mert ha ti nem, hát ki segíten más? Lehet az durvaság, vagy ostromcsapás, vagy bármi módon magyarázók is nekik az Orsz. Pinczér-Egyesület eszméjét s annak magasztos voltát, (mi tulajdonképen már nem ujdonság, mert az az egész világ honosítva van, csak mi vagyunk hátra, csak mi nem bírnak megtespedt, magával tetteletlen testületünkkel) bármennyire dicőitsék is, hogy ez bármennyire üdvös és hasznos, mind ez nyugodalomukból őket ki nem veri. Se látják, se hallnak, csak tátott szájjal bámészkodnak, mint Isten és hazatlanok. Csunya dolog ez uraim nagyon, de még csunyább mind ezekre azt mondani: mi boldogok vagyunk, minek nekünk a jobbját.

Tekintsenek csak egy kicsit széjjel az országban, bárhol sokkal rendezettebb viszonyokra fognak találni, mint Budapesten. És mégis vállvetve küzdenek kartársaink, hogy az O. P. E. mihamarább létesüljön. Miért ne foglalthatnánk mi is el azon társadalmi állást, a mi minket joggossan megillet. Hiszen mi is munkások vagyunk (mint Siposs D. mondá), kiknél a tisztesség, önzés és becsületesség mellől nem hiányzik a műveltség sem. És azok leszünk mind az O. P. E. létrejöttével, mivel a kontárok, a nem közibénk valók ekkor kirotálva vannak. Vagy attól félnek talán, hogy ezek után majd nem rendelkezünk a kellő munkaerővel? Vagy azokat a kontárelemek sajnálják, kiknek sikerült közibénk, sőt előkelőbb üzletekbe is betolakodni? Vagy mégis mitől irtóznak hát annyira? Nem-e emberhez méltó és az Istennek tetsző s a legjobb meggyőződésünk szerinti cselekedet az, midőn mindnyájan a *becsületesség* zászlója alá sorakozunk, a melyre az vagyunk irva: *mindnyájunk boldogságáért! Kenyer és jűv!* És önk néhányan, kiket a véletlen vak szerencsével áldott meg, minderre azt merészek mondani, hogy: nem kell!

Elvitatathatlan tény, hogy a nyomorult helyzetünknek legfő tanyája Budapest. Sehol, egész Magyarországon, tekintélyünk annyira lealacsonyítva a nagy közönség előtt nincs, mint itt. Hol vagyunk az ügynői fuffang és kapzsiságoknak olyannyira kiszolgálta, mint itt? De ez még mind nem elég. Sok helyen valóóságos komédiásokat csinálnak belőlünk. Mindenféle uniformis és liberálba bujtának bennünket. (Azt hiszem, elég volna már frakk, lak, spenser és kötény.) Felvételnek velünk még sapka, fekete mancheta és tudom is én, hogy még miket nem. Valamikor örüllünk, hogy már nem vagyunk cselédek, hogy ezektől megkülönböztetve, munkakönyvvell lettünk elítáva. S most engedjük magunkat újra lealázni urasági szolgálká? Megcsontkítanak bennünket a disz, mi isteni adomány, a hajsztól, mikor azután pedig már kész majmok lettünk, valami csekélység miatt egyszerűen kiöbnek bennünket az üzletből. Es az ilyen uraknak nem kell a világrét sem semmiféle reform. Hisz megszokták ők már ezt a legyalázott életmódot. De nem értem, hogy mint lehessen

az, hogy a hol intelligenciája van, ott ne létezen önérték. És ha akad 2—3 apostol, kik számlából ezt a megávit tehetetlen tömeget fel akarják világosítani, még csak meg sem hunyászkodnak! Ha valamelyikünknek csak bármilyen csekély anyagi áldozatába is kerülne, nem csudálkozom, de nem kerül, semmi, de semmibe. De hát mégis mi lehet mindannak az oka? Ahá, megvan: a góg, a buta büszkeség!

Ugyan uraim, hagyjanak már fel ezzel a nem művelt emberekhez illő és nevetséges göggel. Hisz önöknek volna az tulajdonképeni kötelességük, hogy a vezerszeretet vigyék és juttatnák mielőbb diadalra azt, a mit a vidék mindnyájunk érdekében oly szép sikeresen megkezdett. És mit látunk, mit tapasztalunk e helyett? ...

Gyalázatos cselszövegekkel igyekeznek a lerakott alapköveket felrobantani és a további munkásságot meghusítani.

Ne azzal verjük a mellüket, hogy: úgy is van egyesület! Kérdem: mire jó az? Kinek árt az, vagy kinek használ? Tudommal a Budapesti Pinczer-Egylet híre, a Stuart Mária híre fordítottja, Roszabb a hírenél, pedig már ez is elég komisz. Szóval nem tud és nem tesz semmit. A mit pedig nagy vontatva mégis megcsinál, az feltétlenül haszontalan munka. Ime bizonyosság, hogy egy „Clubbol” is akarnak elmajmolni. Vagy talán már meg is van? Hát ez aztán megint mire való lesz a mi viszonyainkhoz mérten? Mi élvezetet nyújthat ez annak a nyomorult szakársnak? Egyvetérs meg pláne ily helyiségekben soh'se volt és fog létezni. De meg különben is ez önkönel divat; ha másnak kissé roszabb kabátja van, csak úgy félvállról néznek rá. Hogy a betegetek meg néha-korba segíeyezték, ez csak ama lát-szatnak akar megfelelni, mivel hogy egy egyesületnek kell, hogy valami kitűzött célja legyen. Mindezek tehát a mai korak — tekintve az összes pinczérség féldülő félben levő helyzetét — megfelelni semmi tekintetben sem felel meg. Ne azzal álljanak elő folyton, hogy úgy is eleget tesznek, hanem egyszerűen tegyék felre a gögöt, a lenézést, az elbizakodást, (hiszen nincs miért) mert az sehoggy sem illő, hogy egy olyan Egyesület is henczegjen, a melyet az Isten mindkét kezével tökéletes vaksággal vert meg.

Budapest június 10.

Ruizs Ferenc.

Ülőjegyzel. Az itt elmondottakat csak úgy, hírtelen emlékezetből írtam össze, de egy pár nap alatt akasztartien bárki is annyit tudna össze szedni, hogy szinte szömyöség.

Lehet, hogy ez ellen a teljesen tárgyilagos és érdemen felül kiméletes támadás ellen, az igazság oda-mondásában ismét személyes sértést fognak látni és keresni. De én ezzel, mint mással nem fogok törődni s megnyugodni mindaddig, míg csak nem látom, hogy az eszme igazi hívei már azok portáját is alaposan kisépérték.

Czikkiró.

A nyugdíjintézet tagsági járuléka.

Bár nem vagyunk felcírázva a »hivatalos« cím-mel, azért mégis szükségesnek tartjuk egyes vidéki kar-társaink tájékoztatása végett a befizetési táblázatot közölni, tesszük ezt egészen önzetlenül, tisztán az ügy iránti érdeklődésből. Sok, igen sok szakárs van, kinek még nincs is tudomása arról, hogy a nyugdíj-intézet tényleg megvalósult s nem csekély azoknak a száma, kik vár-nak a belépésre. De a fenntartó bizottság azon érthe-

telen határozata, hogy a többi szaklapoknak nem adja a jegyzőkönyvi kivonatot közlés végett, okozta mindezt a tájékoztatatlanságot. Az „Ujkor”, ki a pinczerek boldo-gulását hön akarja, bármikor kész a nyugdíj-intézet igazgatósági gyűlésekről a jegyzőkönyvet *ingyen* kö-zölni, ha azokat jókor s idejében a szerkesztőségbe küldik. Itt adjuk a táblázatot azzal a hozzáadással, hogy mindenki, kinek csak módjában áll, lépjen be mielőbb.

I. 75 éves korig a biztosítási kívánt nyugdíjösszeg után 1.75% és 1/4% kezelési illeték, összesen tehát 8% o-ra.

Biztosítási kívánt nyugdíjösszeg	Tagsági és kezelési díj évi összege		Havi részlet		35 év után havi nyugdíj	
	frt	kr.	frt	kr.	frt	kr.
300	24	—	2	—	25	—
400	32	—	2	67	33	38
500	40	—	3	33	41	66
600	48	—	4	—	50	—
700	56	—	4	67	58	33
800	64	—	5	33	66	66
900	72	—	6	—	75	—
1000	80	—	6	67	83	33
1100	88	—	7	33	91	66
1200	96	—	8	—	100	—
1300	104	—	8	67	108	33
1400	112	—	9	33	116	66
1500	120	—	10	—	125	—
1600	128	—	10	67	133	33
1700	136	—	11	33	141	66
1800	144	—	12	—	150	—
1900	152	—	12	67	158	33
2000	160	—	13	33	160	67

II. 35—50 éves korig a biztosítási kívánt nyugdíj-összegnek 85% o-a és 1/4% kezelési illeték, összesen tehát 875% o-a.

Biztosítási kívánt nyugdíjösszeg	Tagsági és kezelési díj évi összege		Havi részlet		35 év után havi nyugdíj	
	frt	kr.	frt	kr.	frt	kr.
26	25	2	18	—	—	—
35	—	2	98	—	—	—
43	75	3	64	—	—	—
52	50	4	37	—	—	—
61	25	5	10	—	—	—
70	—	5	83	—	—	—
78	75	6	56	—	—	—
87	50	7	59	—	—	—
96	25	8	02	—	—	—
105	—	8	75	—	—	—
113	75	9	48	—	—	—
122	50	10	21	—	—	—
131	25	10	94	—	—	—
140	—	11	67	—	—	—
148	75	12	40	—	—	—
157	50	13	13	—	—	—
166	25	13	86	—	—	—
175	—	14	59	—	—	—

A nagy közönség.

A társadalm és a pinczérség.

VI.

Aránylag véve a pinczéri szakmánál majdnem több azok száma, kiknek csak a nevük pinczér, míg a szak-mai *tanultság, képzettség* minden más egyébre enged következtetni, csak pinczérre nem.

A vendéglős szaknál szinte így, vagy még más-különböbben van ez.

Itt, ha az általánosságra terjesztünk figyelmet, még inkább szembeötlőnek tűnik az fel, hogy mily óriási számban mulják felül a nem szakképzettek a vendég-összeget tanultakat. A pinczérnek legalább meg kell lenni egy munkakönyv vagy bármi más ílyféle bizonyítványának, a mellyel a szakma ismeretét igazolni tartozik. Am, a ki vendéglős akar lenni, nem kérdezik ezt tőle: voltál-e, vagy működél-e már e teren? A lenyeges csak az, hogy tudjon üzletet előállítani és a fogyasztást fizesse. A többi mind csak hiábavalóság. Oh, az államnak az italfogyasztás a legbusásb hasznokat hajtja s az adó direktióknál az e hasznot hajtók vendéglős, vagy italmérok tekintélye a legelső helyen van. Tekintve tehát az itt legkevesbé sem véteődik, hogy az az italméresi jogot szándékozó a vendéglős szaknához tartozó-e vagy nem. Nem olyan képesítéshez kötött iparág ez, a melyen a joggyakorlás csak a szakmát tanultakat illeti. Az adó jövedék-haszon pedig egyforma bárkitől, csak az a fő, hogy minél több legyen. S hogy ez által ezen iparági rendszer* enység mindjobban mint fajul el és az ebből derivált sok mizerablis tönkrejütők hogy szaporodnak fel, — okozza legkevesebb gondjukat. Sokkal semmisebbnek veszik ezt az illetekese, mintsem hogy ezt ügyszólvá, csak egy kis fontolóra is érdemesitenék.

De az államnak ezen intézősége mindezen logika ellenes s csupán csak az adó szisztemát szem előtt tartásával nem csak a »vendéglős» szakma valódi képzetjeinek ad okot az elkeseredés szülte renetget sok panasz és feljajdulásokra, hanem ezzel a pinczér osztály helyzet s viszonyai rendezetlenségéhez is nagyban hozzá járul. Világos dolog az, hogy egy nem szakma-ember tanonczát úgy kiképezni sose fogja tudni, mint az, a ki mestere.

Mind ennek pedig végét szakítva s a konzekvenst ebből levonva, térünk rá a mult folytatásunkban abba hagyottra, vagyis azon kérdésre, hogy: az a sok keverék mindenféleg és nem pinczér pinczerek hogy és mi módon lettek mind pinczérre?

Egész egyszerűen.

Az a sok sehonnai és dolgozni nem szeretők serege, az ügynöki iskolákon kívül, az ilyen nem szakvendéglősök partfogása mellett keltek, nőttek, mint a *szaporá bolond gomba faj* és elegy-belegyedtek lassan mind jobban a pinczérség — szakképzettek — közé. A mint hogy arra ügyet senki sem vetett, hogy ők (nem szakvendéglősök) előbb mik és kik voltak, ugy nem törődnek ők sem avval, hogy a náluk alkalmazott pinczérnek milyen szakmósága van? Csak fekete ruha legyen rajtuk. A kiszolgálát! . . . Nevetséges . . . hiszen azt a pohár sört vagy fél liter bort csak oda tudja adni a vendégnek! No hát mit akarunk még egyebet? Ez teljesen elég arra (az ő nézetök szerint) hogy már valaki — *ki ezt megcselkedni képes* — kész pinczér lehessen.

De álljanak ime itt a megtörtént valóságból merített példák:

(Folyt. köv.)

Előfizetési felhívás.

Felkérjük tisztelettel mindazon olvasóinkat, kiknek előfizetésük lejárt, hogy azt megújítani azonnal sziveskedjenek. — Továbbá pedig felkérjük azon t. elő-

fizetőinket, kik lakást és helyt változtatnak, hogy új címeküket haladéktalanul velünk tudassák.

Az Ujkor előfizetési ára:

Magyarországon:		Külföldön:	
Egész évre . . . 6.— frt.	Egész évre . . . 6.80 frt.	Félévre . . . 3.— »	Félévre . . . 3.40 »
Negyedévre . . 1.50 »	Negyedévre . . 1.70 »		

Az „Ujkor” kiadóhivatala.

KÜLÖNFÉLÉK.

A Pinczér Asztal-Társaságok elnökségeinek becses figyelmébe bocsátjuk, hogy az A. társasági felolvék megrendeléséig illetőleg tájékoztási szempontból forduljanak a szegedi P. A. T. elnöke Randeógh Józsefhez. — Cím: „Ujkor.”

Személyi hír és helyváltozások. Hegyháty Sándor a szegedi P. A. T. vezértitkára, A. T. mint mozg. bizottságok szervezősére Szegezdől f. hó 10-án elutazott. Mindnyájunk érdekében fáradozó és őszinte ügybarátunk érdekében és annak nehéz teendőiben segítségére lenni, minden szaktársat felkérünk. — Lelkes mozgalmistánk innen Szabadkára, onnan egy napi időzés után Budapestre s innét pedig Dunántulra — érintve először Székesfehérvárt — utazik. Rieger Gyula szaktársunk Beszterczéről Barárvére utazott, hol a vasuti vendéglő főp. állását foglalta el.

Szauathy János ügybuzgó szaktársunk Kassán a Schiffbeck szálloda főpinczéri állást vette át.

Hóns Pál, a budapesti Szikszai-étterem volt éthordója állást foglalni Gleichenbergbe utazott.

Czigány Ferenc ügyszetős szaktársunk Budapestről Kolozsvárra utazott.

Gmell Lajos és Kovács József, a szegedi P. A. T. levelező tagjai f. hó 10-án Szarvasra utaztak.

Vacsák János szaktársunk Nagyikindáról Szegezdre érkezett.

Roth Géza ügybuzgó szaktárs Szegezdől Lippára utazott s foglalt főpinczéri állást a József főherczeg szállodában.

Kokas Gyula Lippáról Szegezdre érkezett.

Mandl J. a szegedi Feketesas szálló főpinczéri állást foglalta el.

Pintér J. f. hó 15-én a szegedi Millenium szobapinczéri állást foglalta el.

Valochy János a szegedi Tisza kávéházban fizető pinczéri állást nyert.

Schreiner Ferenc ügybuzgó szaktársunk a S.-A.-Ujhelyi vasuti vendéglő I. és II. oszt. éttermi főpinczéri állást f. hó 15-én foglalta el.

Tában Milán lelkes mozgalmazónk közébjött akadály miatt nem Herkulesfürdőre, mint azt II. számunkban jeleztük, hanem Fehérlételemba utazott és foglalta el a Haller-féle szálló szobapinczéri állást.

Liebertéit Károly B.-Csabán a Nácor-szállodában, mint éthordó nyert alkalmazást.

Weber Károly szaktárs és őszinte ügybuzgó s lelkes mozgalmistánk legutóbb Szombathelyen a megyei kaszinó vendéglő főpinczéri állást Tarcsán f. foglalt.

Gyászhiresh. Egy rövid és szűk szavu sorból jött tudomásunkra az a szomorú s mélyen megrendítő hír: „Silly József, az „Arany hajú” szálló tulajdonosa és a pécsi Pinczér asztaltársaság s mozg. bizottság díszelnöke f. hó 12-én Pécsen elhalálozott.” A megdöbbetésnek első pillanatában mintegy hihetetlennek tűnt fel a hír s olvastuk el újra a sorokat. Ismét csak ezt olvastuk: a pécsi pinczér A. T. díszelnöke, Silly József, a nemes ügyeknek mindig partolója s a pinczérseg sorsát őszintén szívén viselő nincs már, meghalt! — A mélyen süjtő gyász fölött, mely az elhunyt családját és ezekhez tartozókat oly fájdalmasan érte, bensőnk legőszintébb részvételével csatlakozunk mi is és a pinczéri kar, kik az elhunyt nagy Jélnök

étében a jó ügy iránti nemes szívű tett és áldozat készségét mindig igazi örömmel emlegettük. Az elhunytat utolsó utjára elkísérte a pinczér és vendéglős osztályon kívül, kevés kivétellel, az összes pécsi intelligencia. — *Heinzman Samu*, a szombathelyi kaszinó vendéglős neje, előbb a soproni, később a zalaezerségi aranybányán szálló bérlelőnek neje 51 éves korában f. hó 4-én elhunyt. Temetése nagyszámú közönség részvétele mellett ment végbe. — *Konrád György*, Konrád Tobiasz, a szegedi vasuti vendéglősnek fővere s ugyanott már hosszú időn át főpinczér, f. hó 11-én 51 éves korában rövid betegség után az élok sorából elköltözött. Az elhunytat — kinek temetésén gyászdobogó alatt a szegedi pinczérégyület is képviselve volt — hitvese és nagy számu rokonsága gyászolja. AIdás és béke pomirika!

Vendéglő átvétel. *Danics Lajos* ismert nevű és hosszú időn át közreterethen részvétel s legutóbb a S.-A.-Ujhelyi vasuti vendéglő főpinczére f. hó 15-én a Mezőlaborczi vasuti vendéglőt vette át. Sok szerencsét az új vendéglősnek.

Hazaifas főpinczér. A Gleichenberg fürdőn most alakuló magy. P. A. T. egy néhány kiválóbb tagja, eláukon Fekete Géza tisztelt szaktársunkkal fenti czímen alábbi sorok közlésére kérték fel lapunkat: „Tóth Kálmán kártársunkat azon alkalomból, hogy a választmányi tagságot — a temesvári Pinczér-egyesületnek azért, mert az német nyelven tartja üléseit és vezet i ügykezelését — visszatartotta, szívből üdvözlőjük . . . ! Fekete Géza, K. Kulnyai József, Csoknyai Sándor, Baumgartner Károly, Schaden József és Spengler Ede.

A szombathelyi m. kaszinó vendéglőt, jeles szaktársunk, a komáromi arany hordó szálló volt főpinczére s a komáromi P. A. T. megalakítója, ennek elnöke s most díszelnöke, nyerte el. Üdvözlőjük új szakföldnek és kívánjuk tiszta szívből, hogy ezen új hivatásában is csak olyan meglegedett és boldognak érezze magát, mint érezte volt a komáromi pinczér A. T. körében. — Sok szerencsét.

Szliács. A szliácsi nagyvendéglőt, mint rendszeren, minden tél és tavaszló lejáratkor Dankovszky Ede vendéglős esinos nyári ruhában öltöztette fel és nyitotta meg e hó elején. Dankovszky Ede ur, miután a hó sáison csak e hó vége felé kezdődik, csak egyelőre az üzlethez szükséges személyzetet vitte magával, a kik már alig győzték várni, hogy az ő szeretett főnökükkel ismét együtt lehessenek. Hogy pedig memyre rászolgál a szeretetre, mutatja az, hogy azon t. kártársaink, kik már nem egy-két nyarat jártak le vele, vannak még is a szolgáltatóban. Nyájás és igazságos bánásmóddjárt csak ragaszkodnak hozzá, míg a fürdői vendégek őszinte nyíltságáért tiszteletben tartják és sergik el folyton üzletét a minden tekintetben pontos kiellégítésért. — Éljenek az ilyen igazán tiszteltelő méltó vendéglősök! mondjuk mi is, alkotva ezen szavaink lelkeknek legőszintébb gondolataiból.

A szliácsi nagyvendéglő étermi főpinczéri állását az idén is kiváló szaktársunk és jó híművű ismert főpinczér, Szeitiner Imre nyerte el, míg mellette éthordók lettek: Siposs Jenő (mozgós), Hasznik József, Schwartz Zsigmond s mint birtokos: Taucher Vilmos és Vizák Andor. — A vendégszobai főpinczéri állást Guttenberg Károly, éthordó Laub János szaktársaink nyerték. — A kávéházi főpinczéri állást Csoka Frigyes, a Budapeston folyton előkelőbb kávéházakban működő s legutóbb az Orient kávéház volt főpinczére és igaz ügybarátunk vette át. Mellette mint segéd pinczér Kocsis Lajos foglalt állást. — Üzletvezető és főkönyvelő Krausz Lajos. Öszinte üdvözlőitünk Szliácsi kártársaink.

»A» szabadkai pinczérék — Bem nővéreink» czimmel a »Szabadkai Hírlap»-ból a következő s a »Szabadkai Pincz. Magy. Aszt. Társaság»-nak igazán dicsejtőre válló kedves sorokat olvassuk:

„Enlítettük nemrégiben, hogy a szabadkai pinczérék magyar asztaltársasága Bem tábornok nyomorban levő nővére javára tagjai körében gyűjtést indított. Az adományok eddigé 5 frot tesznek ki, s ezt az összeget már el is küldték a »Budapesti Napló»-nak, hogy az a pénz rendelkezési helyére juttassa. Nem neustajuk ki, hogy a »szabadkai pinczérék magyar asztaltársaságának» ezen haza-

fiás és kegyeletes szép tette feletti dísmérésünknél kifejezést ne adjunk.

Üdv és tisztelet a hazafiság őszinte hódolóinak és nagyrabecsült szaktársainknak!

A pinczér lenéző pinczér. S.-A.-Ujhelyen a »Magyar király» szálló kerthelyiségébe egy melej délután betért egy szaktárs és egy fehér abroszal terített asztal mellett helyet foglalva, kért egy pohár sört. A felszolgáló pinczér pedig minden bevezetés nélkül és gorbómbán a vendégkártárhoz íly szavakat intézett: »Menjen a piros asztalhoz, mert itt8 krajczár (pedig csak 6 kr.) egy pohár sör ott meg csak 5 kr. . . !» Persze a meglepett szaktárs megneztte, hogy miféle csoda-bogár ez . . . ? »Iszen maga csak pinczér . . . !» toldotta még meg ostobaságát az illetelen és fajnok pinczér, a kinek becses név kezdő betűi ckként iratnak B. J. . . .

Hiába no, szükség lesz a nagy tőrekrostára!

A hanyagság netovábbja Ez a »Bajos dolgok» rovataba álló eset a következőképpen történt meg. Finger Károly pisiki vendéglős, ügyünk és lapunk őszinte barátja szerkesztőségünket felkérte, hogy a saját belátásunk szerint egy jobb nevű ügynökkel küldetünk azonnal egy rendes pinczér alkalmazottat. A sürgöny, miután így kérte, azonnal át lett adva a szegedi Pinczérégyület ügynöke Kosinzy Antalnak azzal a hozzá tévessel, hogy a kártársat lehetőleg azonnal utatasson is . . . Igen, azonnal lesz! — lett adva a megnagyottat valasz. Ot-hat nap múlva jön a sürgöny: »Kosinzyknek utköltésget küldtem, pinczér most se jött Finger.» A szerkesztőség pedig — ha már egyszer hozzá fordul valaki, — azonnal roham és kérdőre vonja az ügynök urat: »Hat mit tett ön?!» — »Kérem, elsőben is nincs uti költsége egynek se, másodsor meg mikor ezt beküldte Finger ur, a már felvett pinczér visszaléptt. Persze Kosinzyknek ezen kifogására megjegyeztük, hogy az nem kifogás, mert ha a dolog így áll, neki imi kellett von» a megrendelőnek s őt megnagyuttatá. Igeré, hogy azonnal, expressz-levélben tudatja.

Nagy dolgánk között meg is feledkeztünk, de meg egyrészt meg is nyugodtunk Kosinzy nyugtató szavai után. »Majd rendbe hozom én a dologt» — mondta. — Annal nagyobb lön megfélemtünk, mikor egyszerre csak kapunk egy terjedelmes levelet ezen előzavakkal a címzés után: »Már 14 napja tettem a megrendelést és még mindig se pinczér, se pénz, . . .» Gondolhatni, hogy valami szeretet-teljes hangok a többi sorokban sem igen áradozhattak. . . . Leg-alább csak egy-két sorral tudott volna az ügynök, hogy van-e vagy nincs-e szükséglet alkalmazott, de még csak egy sort sem írt! . . .

Miután pedig íly esetben még (rendelő) azt is feltételezhetné felülök, hogy tán mi nevezett ügynökkel összekötöttesben állunk, s hogy ez által az ő hanyagságunk mi is részesei volnánk, sietünk annak kijelentésével, hogy nekünk összekötötésünk sem Kosinzy, sem pedig más ügynökkel nincs. De ha néha (eddig ugyan csak egyszer történt) meg is felker bennünk valaki e tekintetben, a megrendelő (ha éppen kéznél nincs megfelelő egyén) át adjuk ügynöknek, ezt pedig mint amazt, tesszük minden önző gondolattal nélkül, azaz, hogy mi magunknak ebből csak egy filléryi hasznót is követelünk. *Mi ingyen elhelyezésért küzdünk, ha pedig szándékunk ez, nem lehet amas.*

Fenti dologt tehát, a mit megtörténné tenni már nem lehet és a mi még nem egyszer fog megtörténni a mai rendszer fenállásában, kérjük betudni egy oly egyén hanyagságának, a kinek aplotikus törekvéseiből csak az hiányzik, hogy valakinek — bár nem ingyen — szolgáltatókészséget teljesítsen. Nagyon sajnáljuk tehát, hogy a szívessegek, egy íly egyén miatt magunk részéről eleget nem tehetünk.

Jónás Lőrincz szepense. Nevezett, meg két évvel ezelőtt a szegedi Európa-szálló szoba, majd étermi főpinczérje, csak alig mult éve, hogy N.-Kikindán a Böhm-féle szálloda bérletét vette ki. A szállodas ur ki e rövid idő alatt egyszer már teljes csödbe jutott és valami módon utjól csak lábra állt az elmúlt napokban azon okból,

hogy már pinczér már egyáltalán nem maradt meg nála. Szaz ott megjelenő „Torontali Hírlap” című lap 46. száma újdonságok rovatában a következő sorokat tette közzé:

„Hasznos és jó szokást” honosított meg a Bohn-féle vendéglő bérleje vendéglőjében. Altalános volt a panasz utóbbi időkben, hogy a vendéglők és kávéházak pinczérei a fizetésnél nemcsak impertinens módon zsarolják a közönséget, hanem tolatkodó magaviseletükkel folytonos bosszankodásra adnak alkalmat. Ezen a bajon segítődnél, Jónás T., a vendéglő bérleje ön maga számol a vendégekkel, aminek közzétételére lapunkat is felkérte. A kávéháza járó közönség érdekében eleget tesznek kívánalmának és a magunk részéről is rendszerét példaképp követésre ajánljuk.”

Az igazán impertinens és sötét fejlágyu vendéglőnek, ki ezen aljas nyilatkozatával mintegy az összes fő- és fizetőpinczereket serte, a nagy-kikindai s előbb nála alkalmazásban volt kartsarkak a következőképpen felelték a „Torontali Közlöny” című lap 81-iki számában:

Jónás Lőrincz a Bohn-vendéglő bérleje, a „Torontali Hírlap” legutóbbi számában „Hasznos és jó szokás” címen egy közleményt íratott magáról, melyben a reklámnak egyik szokatlan módját s maga magáról feldicsérését választva az itteni pinczereket zsaroló tolatkodó magaviseletüknek nyilvánította és ez által a pinczereket megsértette. Alulírottak a többi pinczerek nevében is Jónás urnak ezen valótlán rágalmozó állítását vissza utasítják, mert hiszen nem szükséges annak felsorolása, hogy miképpen eszta be a nagy közönség és hitelezőit Jónás ur, mikor még pinczért sem tud kapni, éppen azért a közönséget kénytelen maga kiszolgálni, a mit ő csak a közönség iránti előzékenységnél tünnet fel, pedig ismeri az ő fennen hirdetett előzékenységet mindenki. — Különösen azok kik, mint mi is szolgálatában állottunk.

Nagy-Kikinda, 1898. évi június 11.

Fischer István, Brassóan Sándor,
Riedl Henrik, Frank Rezső,
völ Bohn-féle pinczérök.

Ezen kissé gyenge választ mint fentit N.-Kikindáról Vive Miklós és ifj. Czidlik Ferenc főpinczér szaktársaink küldték be s különösen utóbbi ezen megjegyzéssel:

„Pedig Jónás L. elég sokáig elte a pinczéri kenyeret, de nem csak hogy elte, hanem most jól fog majd esni neki, ha egyik vagy másik szaktárs egy falat kegyelem kenyeret nyujt neki, miután nevezett f. hó 12-én az üzletből megszökött s bizonytalan hol tartózkodása. De remélem és erre figyelmeztetem is kartsarkaidat, hogy ha ezen tisztességben elkorcsosodott emberrel valahol találkozol, undorral forduljanak el tőle és haladéktalanul tudassák azon fonókkal, hol esetleg alkalmazásba lenne, hogy kiesoda az a ktséret, a ki vele egy fedél alatt tan...”

De majd nem hogy már feledésbe nem merült a következő szép eset, azaz Jónás szenyese. Történt pedig ez vele még főpinczér korában az Európa étteremben, hol ugyanis a nyugdíj-pörsöly kezére volt bízva s a melyben, az összes szegedi üzletekben, hol nyugdíj-pörsölyök voltak felállítva, gyűjtött kraszárakból 49 frt és egynehány kraszár volt az összeg. S ezen pörsöly-penz, mely folyton a főpinczér fiókjában volt elzárva, egyszerre csak titokzatos módon eltűnt. „Semmi jel arra, hogy ezt a kezelőn kívül más kezelhette volna el.” Így beszéltek akkor és így beszéltek ezt most is Szegeden. A szegedi pinczér-egylet az összeg megtérítését Jónástól, ki nem soká rá N.-Kikindán a Bóhm-szállófő bértele ki, többször követelte és legutóbbi közgyűlésén 17. évi márcz. 21-én ez ügyben akként határozott, hogy illető levélben

még egyszer felfogja szólítani s ha erre sem intézkedik, mint sikasztót fogja fejelteni az illetékes hatóságánál. A felszólítás tehát meglett tőve s azóta el is mult egy jó darab idő, közben kongresszus is volt Debreczenben, de a nyugdíj-pörsölynek eltűnt tartalmáról mindeddig semmi hír. „Nem-e jobb volna a dolognak kissé jobban utána nézen t. pinczér-egylet elrókség”? A sikasztás szenyese vádja alól mindeddig ki nem mosakodott, pedig a pinczérseget nyilvánosan a N.-Kikindán megjelenő „Torontali Hírlap”-ban szemtelen zsarolóknak nevezi el. És erre fölívja a közönség figyelmét...

A szegedi Pinczér Asztal-Társaság f. hó 15-iki összejövetelén a nemezistől már ugvis eléggé utolérrel szemben a megbecstelenítésnek egyik leg lesújtóbb módját, teljes megvetését alkalmazni hozta határozatba egyhangulag...

Figyelmebe hozzuk mindenkinek, hogy alapszabályainkat, miután 8., 9., 10. és 11-ik számból, melyekbe közölve lettek, már csak egy néhány példány van, könyvesekék alakjában újra nyomtatjuk. 1 drb ára a pénz előleges beküldése mellett, mi lehet levélbélyegekben is — 25 kr.

Levél Szliácsról.

Tisztelt szerkesztő ur!

Örvendve adom tudomására, hogy már megérkezett Szliácsra. Hogy Pesten mit csináltak az utolsó ülés óta az Egyesület érdekében, arra már csakugyan nagyon kíváncsi vagyok.

Legyen szíves kedves szerkesztő ur és izenje meg b. lapjában Royal, Bristol és Hungária szállodák főpinczéreknek, hogy ne vonuljanak vissza az O. P. E. pártolásától, mert hisz már elárulták érzelmeiket, hogy hívei az eszmének mindgyökörök, verje a fejükbe kedves szerkesztő ur, hogy nagyon téves azon czim, a melyet ők akartak adni az O. E.-nek

Tudom, hogy még emlékezní fog t. szerkesztő ur arra, hogy midőn a Royalban volt értekezleten, én csak azért kértem szót, hogy megmagyarázassam azon t. uraknak, hogy mennyivel helyesebb a pinczér czim az alkalmazónál, de nem végezhettem ott semmit, mert Sommer-ból April lett...

Mitrovacban pedig megfogamzott a féltékenység, hogy elveszti a mostani v. tagi állását, s így nem beszélhettem ki magamat. Hát írja le nekik kedves szerkesztő ur a következőket:

Royal, Bristol és Hungária!

Önök azt hozták fel indokul, (azon kérdésünkre, hogy miért akarnak az „Országos Pinczér-Egyesületnek” Országos vendéglő és szálloda alkalmazottak Egyesülete címet adni), hogy a kávéházi alkalmazottak nem pinczerek és oly az önök szakképzettségé nem engedheti meg, hogy oly egyénekkel, a kik kávéházban dolgoznak, egy Egyesületbe tartozókká legyenek.

Ezen indokokat önök maguk is megcáfolták az önök által készített alapszabály-tervezetben, melyben ép ugy mint a mienkben az, áll: hogy csak is hivatászerű és szakképzett pinczér lehet az Egyesületnek tagja.

Tehát önök, ha már azon czimen akarnak léteíteni valamit, hogy alkalmazott, akkor miért nem vették az alapszabályaikba, hogy csakis hivatászerű és szakképzett — alkalmazottak lehetnek az önök Egyesületének tagjai?

Ha pedig azon kétkednek önök, hogy melyik czim illeti meg a pinczért, az-e, hogy pinczér, vagy alkalmazott? Akkor csakugyan nem gondolhatok mást, mint hogy a Royal, Bristol és Hungária szállodák alkalmazottjainak

(pl.: háziszolga, cipőtisztogató, fűtő, omnibusz-kocsis, stb., mert ezek is alkalmazottak) oly nagy tekintélyük van önök előtt, hogy önök irigylük ezen általános címzet elveszítési és inkább lemondanak a pinczér névről, csakhogy ezen zárjelben megnevezettekkel egy néven szerepelhesenek.

Vagy vegyük másképp a dolgot:

Mi is a célja azon O. P. Egyesületnek? Ugy-e bár az, hogy a pinczérség szelleme, erkölcsi és szakképzettségi tehetsége fejlesztve legyen.

Talán ennek kivételére van szüksége önöknek az alkalmazott címre, hogy azon zárjelben megnevezett szállodai és vendéglői alkalmazottakkal szellemi, erkölcsi, és szakképzettségi műveltségeket tanuljanak?

Hagyják azt tisztelt alkalmazott urak és legyenek pinczérékké. Ha esetleg félnek azzá lenni, mert hiányzik a szellemi, erkölcsi, vagy szakképzettségi tudományuk, akkor azt tanácsolom én önöknek, hogy jobb lesz az O. P. E. b.-pesti mozgalmi-bizottsághoz fordulni, majd az előbb meg fogja önöket tanítani mindenre, mint azon zár jelközt megnevezett alkalmazottak.

T. szerkesztő ur, hogy már magamról is mondjak valamit, szives tudomására adom, hogy én itt Szliácson sorsommal nagyon meg vagyok elégedve és kitűnően érzem magamat. No de hisz nem is esoda, fürdünk olyan, mint egy valóságos paradicsom kert. A fák zöldek, az ágak sűrű lombosak és a koronákon madárfészek és madárdal. Alattuk az árnyasok alatt szaladó fehér fővenyes utakon járni kellemes, a gyepen és pázsiton pedig lehevérni isteni dolog! Ah, szép itt nagyon és csakis itt szép minden. Hat még ha a házakat látná t. szerkesztő ur! Tyű! alig ismertem rájuk. Mind új egytől egyig (pedig egy se régi.) Mind új ruhába van bujtatva. Még a mi üzletünk is egészen megváltozott. Mikor megláttam, egyszerűen és hirtelen azt gondoltam, hogy a tavalyi egy tavaszi hóarádas áldozata lett. Még majd hogy meg nem sajnáltam.

De leírom most az én kedves kartársaimat is és a többieket, a kikkel én itt Szliácson együtt élvezem a rövid hónapok gyógyító és balzsamos levegőjét. Következik tehát: Szeitiller Imre étermi főpinczér, Hasznik József, Schwartz Zsigmond urak éthordó társaim, szobapinczér Domán Rezső és bortük Vízák Gusztáv és Taucher Vilmos. A kávéházban Csóka Frigyes barátom (nagy mozgalombarát) a fő- és Kocsi Lajos a segédpinczér. A vendégszobában főpinczér Guttenberg Károly, éthordó Laub János. Eddig ennyien, de leszünk nemsokára még többen is.

És most nézzünk ki a konyhára. A konyhát Dankowszky Ede ur személyesen vezeti, ő a konyha-főnök. A »sütőmesterséget« Hendl Ferencz, a »czukrázatot« Erdőssy Ferencz viszik. Van még azután a konyhán alkalmazva 7 női személyzet, u. m. 1 szakácsnő, 3 kézilány, 1 salátásleány, stb. kik is szép urnókn. Dankowszky Edéné vezetése alatt végzik pontosan kötelességeiket.

Mint főkönyvelő Krausz Lajos, Dankowszky ur sógora működik.

De ejnye, hisz ezekről meg legelsőben kellett volna megemlékeznem (sose bocsátanak meg, ha ez tudomásukra jut valahogyan.) Ugyanis a híres öreg Rácz Rudi fiával és 18-ad magával itt van fürdünkön. Kötő zenekar, páratlan, vagy ha nem is az, de kevés párja van Magyarországon. Rigó Jánosé, no az elmeht mellettük.

Ugy-e bár t. szerkesztő ur, most már nem csodálja, hogy jól érzem magamat, a mit önnek is kívánok és a mit pedig tudom, hogy legjobban csakis érvő szeretne tudni, a mozgalomról is írok nemsokára.

Szliács, 1898. június hó.

maradtani tiszteletje

Siposs Jenő.

HANGULATOK.

Virágos volt . . .

*Virágos volt énnekem az élet
S mint szitay bús, kielleni lett.
A tarasznak eador mosolygása
Két szememet könnyben uszni látja.*

*Ha kilépek házam küszöbére
S feltekintek a mosolygó égre,
A kelő nap fényes rángogása
Előttől bűnünk látására.*

*Hogya járak a virágos réten
S szépségeit el-el nézlegyöten,
Minden virág s mindenik fűszálon
Sötét bűnünk könnyét találon.*

*Vagy ha állok kis patak mentén,
Elmerengve annak tükörében,
A mitől ott mecskölni rágom,
Fájdalmimat újra benne látom.*

*Ha bejárom az erdők erdeit,
Hal illatos gyöngyvirág teveszik,
A falelét zizegő rezgése
Fájdalmiannak újra ébredése.*

*S ha hallgatom a vihar zúgását,
Mely betölti az erdők ellágit,
A rohamú szélvész sápolása
Bűs szíveinek hangos zokogása.*

*Oh te kis lány, ha arcomat látáid,
S róla a bűt, bánatot olvasád :
S szánatomból gyöngyöt hoznál cégre,
Értel eözv szíveimnek sebére.*

Wéber Turján Gide.

hogy már pinczér már egyáltalán nem maradt meg nála. Szaz ott megjelenő „Torontali Hírlap” című lap 46. száma utjanszok rovatában a következő sorokat tette közzé:

„Hasznos és jó szokást honosított meg a Bohn-féle vendéglő bérőlje vendéglőjében. Általános volt a panasz utóbbi időkben, hogy a vendéglők és kávéházak pinczérei a fizetésnél nemcsak impertinens módon zsarolják a közönséget, hanem tolakodó magaviseletükkel folytonosan bosszankodásra adnak alkalmat. Ezen a bajon segítő, Jónás T., a vendéglő bérőlje önmaga számol a vendégekkel, aminek közzétételre lapunkat is felkérté. A kávéháza járó közönség érdekében eleget tesszünk kívánalmának és a magunk részéről is rendszerét példakép követésre ajánljuk.”

Az igazán impertinens és sötét fejlagyu vendéglősnek, ki ezen aljas nyilatkozatával mintegy az összes fő- és fizetőpinczéreket sértette, a nagy-kikindai s előbb nála alkalmazásban volt kártársak a következőképpen felelték a „Torontali Közlöny” című lap 81-iki számában:

Jónás Lőrincz a Bohn-vendéglő bérőlje, a „Torontali Hírlap” legutóbbi számában „Hasznos és jó szokás” címen egy közleményt íratott magáról, melyben a reklámnak egyik szokatlan módját s maga magáról feldicséretét választva az itteni pinczéreket zsaroló tolakodó magaviseletüknek nyilvánította és ez által a pinczéreket megsértette. Alulírottak a többi pinczerek nevében is Jónás urnak ezen valótlán rágalmozó állítását vissza utasítják, mert hiszen nem szükséges annak felsorolása, hogy miképen csapta be a nagy közönséget és hitelezőit Jónás ur, mikor még pinczért sem tud kapni, éppen azért a közönséget kénytelen maga kiszolgáltatni, a mit ő csak a közönség iránti előzékenységnak tüntet fel, pedig ismeri az ő fennen hirdetett előzékenységét mindenki. — Különösen azok kik, mint mi is szolgáltatásban állottunk.

Nagy-Kikinda, 1898. évi június 11.

Fischer István, Brassósnán Sándor,
Riedl Henrik, Frank Részó,
völ Bohn-féle pinczerek.

Ezen kissé gyenge választ mint fent N.-Kikindáról Vive Miklós és ifj. Czidlik Ferenc főpinczér szaktársaink küldték be s különösen utóbbi ezen megjegyzéssel:

„Pedig Jónás L. elég sokáig ette a pinczéri kenyeret, de nem csak hogy ette, hanem most jól fog majd esni neki, ha egyik vagy másik szaktárs egy falat kegyelem kenyereit nyújt neki, minán nevezett f. hó 12-én az ültetből megszólt s bizonytalan hol tartózkodása. De rémlelem és erre figyelmezteltem is kártársaimat, hogy ha ezen tiszteletben elkorcsosodott emberrel valahol találkozunk, undorral forduljanak el tőle és haladéktalanul tudassák azon főnökkel, hol esetleg alkalmazásba lenne, hogy kicsoada az a hisztériát, ki vele egy fedél alatt van...”

De majd nem hogy már feledésbe nem merült a következő szép eset, azaz Jónás szenyese. Történt pedig ez vele még főpinczér korában az Európa étteremben, hol ugyanis a nyugdíj-pórsóly kezére volt bízva s a melyben, az összes szegedi üzletekben, hol nyugdíj-pórsólyok voltak felállítva, gyűjtött krucjárokból 49 frt és egynéhány krajczár volt az összeg. S ezen pórsólypénz, mely folyton a főpinczér fiókjában volt elzárva, egyszerűen csak titokzatos módon eltűnt. „Semmi jel arra, hogy ezt a kezelőn kívül más kezelhette volna el.” Így beszéltek akkor és így beszéltek ezt most is Szegeden. A szegedi pinczér-egylet az összeg megterítését Jónástól, ki nem soká rá N.-Kikindán a Böhm-züllőlt bérlette ki, többször követelte és legutóbbi közgyűlésen f. év márcz. 21-én ez ügyben akként határozott, hogy illető levélben

még egyszer felfogja szólítani s ha erre sem intézkedik, mint sikasztót fogja feljelenteni az illetékes hatóságnál. A felszólítás tehát meglett tve s azóta el is mult egy jó darab idő, közben kongresszus is volt Debreczenben, de a nyugdíj-pórsólynek eltűnt tartalmáról mindeddig semmi hír. „Nem-e jobb volna a dolognak kissé jobban utána nézen t. pinczér-egylet elrökség”? A sikasztás szenyves vádja alól mindeddig ki nem mosakodott, pedig a pinczérseget nyilvánosan a N.-Kikindán megjelenő „Torontali Hírlap”-ban szemtelen zsarolóknak nevezi el. Es erre föl hívja a közönség figyelmét...

A szegedi Pinczér Asztal-Társaság f. hó 15-iki összejövetelén a nemestől már ugys elégé utórellt szemben a megbesztelenítésnek egyik leg lesújtóbb módját, teljes megvetését alkalmazni hozta határozatba egyhangulag...

Figyelmébe hozzuk mindenkinek, hogy alapszabályainkat, miután 8., 9., 10. és 11-ik számból, melyekbe közölve lettek, már csak egy néhány példány van, könyvecskék alakjában újra nyomtatjuk. 1 drb ára a pénz előleges beküldése mellett, mi lehet levélbelyegeken írs — 25 kr.

Levél Szliácsról.

Tisztelt szerkesztő ur!

Örvendve adom tudomására, hogy már megérkeztem Szliácsra. Hogy Pesten mit csináltak az utolsó ülés óta az Egyesület érdekében, arra már csakugyan nagyon kíváncsi vagyok.

Legyen szíves kedves szerkesztő ur és izenje meg b. lapjában Royal, Bristol és Hungaria szállodák főpinczéreknek, hogy ne vonuljanak vissza az O. P. E. pártolásától, mert hisz már elárulták érzelmeiket, hogy hívei az eszmének mindégyciköz, verje a fejükbe kedves szerkesztő ur, hogy nagyon téves azon cím, a melyet ők akartak adni az O. E.-nek

Tudom, hogy még emlékezni fog t. szerkesztő ur arra, hogy midőn a Royalban volt értekezleten, én csak azért kértem szót, hogy megmagyarázassam azon t. uraknak, hogy mennyivel helyesebb a pinczér cím az alkalmazott-nál, de nem végezhettem ott semmit, mert Soamer-ból April lett...

Mitrováczban pedig megfogamzott a féltékenység, hogy elvesztü a mostani v. tagi állását, s így nem beszélhettem ki magamat. Hát írja le nekik kedves szerkesztő ur a következőket:

Royal, Bristol és Hungaria!

Önök azt hozták fel indokul, (azon kérdésünkre, hogy miért akarnak az „Országos Pinczér-Egyesületnek” Országos vendéglő és szálloda alkalmazottak Egyesülete címet adni), hogy a kávéházi alkalmazottak nem pinczerek és hogy az önök szakképzettsége nem engedheti meg, hogy oly egyvénkekkel, a kik kávéházban dolgoznak, egy Egyesületbe tartozókká legyenek.

Ezen indokokat önök maguk is megcáfolták az önök által készített alapszabály-tervezetben, melyben ép úgy mint a miénkben az, áll: hogy csak is hivatásszerű és szakképzett pinczér lehet az Egyesületnek tagja.

Tehát önök, ha már azon címen akarnak léteíteni valamit, hogy alkalmazott, akkor miért nem vették az alapszabályaikba, hogy csakis hivatásszerű és szakképzett — alkalmazottak lehetnek az önök Egyesületének tagjai?

Ha pedig azon kételkednek önök, hogy melyik cím illeti meg a pinczért, az-e, hogy pinczér, vagy alkalmazott? Akkor csakugyan nem gondolhatok mást, mint hogy a Royal, Bristol és Hungaria szállodák alkalmazottjainak

(pl.: háziszolga, cipőtisztogató, fűtő, omnibusz-kocsis. stb., mert ezek is alkalmazottak) oly nagy tekintélyük van önk előtt, hogy önk igriglyik ezen általános czímet elveszteni és inkább lemondanak a pinczér névről, csakhogy ezen zárjelben megnevezettekkel egy néven szerepelhesenek.

Vagy vegyük máskép a dolgot:

Mi is a czélja azon O. P. Egyesületnek? Ugy-e bár az, hogy a pinczérsg szelleme, erkölcsi és szakképzettségi tehetsége fejleszve legyen.

Talán ennek kivételére van szüksége önöknek az alkalmazott czímre, hogy azon zárjelben megnevezett szállodai és vendéglői alkalmazottaktól szellemi, erkölcsi, és szakképzettségi műveltségeket tanuljanak?

Hagyják azt tisztelt alkalmazott urak és legyenek pinczérökké. Ha esetleg félnek azzá lenni, mert hiányzik a szellemi, erkölcsi, vagy szakképzettségi tudományuk, akkor azt tanácsolom én önöknek, hogy jobb lesz az O. P. E. b.-pesti mozgalmi-bizottságához fordulni, majd az előbb meg fogja önöket tanítani mindenre, mint azon zár jeltől megnevezett alkalmazottak.

T. szerkesztő ur, hogy már magamról is mondjak valamit, szives tudomására adom, hogy én itt Szlácson sorsommal nagyon meg vagyok elégedve és kitünően érzem magamat. No de hisz nem is csoda, fürdünk olyan, mint egy valóóság paradicsom kert. A fák zöldek, az ágak sűrű lombosak és a koronákon madárfészek és madárdal. Alattuk, az árnyakok alatt szaladó fehér fővenyes utakon járni kellemes, a gyepen és pázsiton pedig lehevni isteni dolog! Ah, szép itt nagyon és csakis itt szép minden. Hat még ha a házakat látna t. szerkesztő ur! Tyű! alig ismertem rájuk. Mind új egytől egyig (pedig egy se régi.) Mind új ruhába van bujtatva. Még a mi üzletünk is egészen megváltozott. Mikor megláttam, egyszerűen és hirtelen azt gondoltam, hogy a tavalyi egy tavaszi hóarádas áldozata lett. Még majd hogy meg nem sajnáltam.

De leírom most az én kedves kartársaimat is és a többieket, a kikkel én itt Szlácson együtt élvezem a rövid hónapok gyógyító és balsamos levegőjét. Következik tehát: Szeitiller Imre éttermi főpinczér, Hasznik József, Schwartz Zsigmond urak éthordó társaim, szobapinczér Domán Rezső és bortük Vizák Gusztáv és Taucher Vilmos. A kávéházban Csóka Frigyes barantom (nagy mozgalombarát) a fő- és Kocsi Lajos a segédpinczér. A vendégszobában főpinczér Guttenberg Károly, éthordó Laub János. Eddig ennyien, de leszünk nemsokára még többen is.

És most nézzünk ki a konyhára. A konyhát Dankowszky Ede ur személyesen vezeti, ő a konyha-főnök. A »sütőmesterséget« Hendl Ferencz, a »czukrárszatót« Erdőssy Ferencz viszik. Van még azután a konyhán alkalmazva 7 női személyzet, u. m. 1 szakácsnő, 3 kézi-leány, 1 salátásleány, stb. kik is szép urnőnk, Dankowszky Edéné vezetése alatt végzik pontosan kötelességeiket.

Mint főkonyvelő Krausz Lajos, Dankowszky ur sógora működik.

De ejnye, hisz ezekről meg legelsőbben kellett volna megemlékezniem (sose bocsátanak meg, ha ez tudomásukra jut valahogyan.) Ugyanis a híres öreg Rácz Rudi fiával és 18-ad magával itt van fürdőkön. Kítünő zenekar, páratlan, vagy ha nem is az, de kevés párta van Magyarországon. Rigó Jánosé, no az elmelet mellettük.

Ugy-e bár t. szerkesztő ur, most már nem csodálja, hogy jól érzem magamat, a mit önök is kívánok és a mit pedig tudom, hogy legjobban csakis őröl szeretne tudni, a mozgalomról is irok nemsokára.

Szlács, 1898. június hó.

maradtam t szelője

Siposs Jenő.

HANGULATOK.

Virágos volt . . .

*Virágos volt énnekem az élet
S mint szitay bús, kiellenné lett.
A tarasznak vidor mosolygása
Két szememet köngyben uszni látja.*

*Ha kilépek házam küszöbére
S feltekintek a mosolygó égre,
A kelő nap fényes ragyogása
Elsőtől bűnnök látására.*

*Hogya járak a virágos réten
S szépségeit el-el nézdegetien,
Minden virág s mindenik fészében
Sötét bűnnök köngyét találom.*

*Vagy ha állok kis palak mentében,
Elmerengve annak tükörében,
Amitől ott mecskálni rágyom,
Féjfalmaniat újra benne látom.*

*Ha bejárom az erdők cirkéit,
Hal ülatos gyöngyvirág tengécsik,
A faleől zizegő rezgése
Féjfalmaniat újra ébredése.*

*S ha hallgatom a cihar zögését,
Mely beült az erdők világát,
A rohamú szélvész sípoldása
Bús szememnek hangos zokogása.*

*Oh te kis láng, ha arcomat látáád,
S róla a bűt, bánatot olvasád ;
S szánalamból gyöngyöt hoznál végre,
Érted érző szememnek sebére.*

Wéber Tarján Gida.

Szerkesztői üzenetek.

Kozma Márton pénztárnok B. Cs. Tományi Vendel vend. és Rutkay Gy. elől. megkaptuk. Összinté köszönünk és csak kérjük tovább is e szép működést folytatni. A cikket örömmel várjuk.

Lulik F. Esztergom. Koszonet a pártolásért, az ottaniakat erre buzdítani kérjük. Üdvözöljük.

Malafajz N. K. Csak 2—3 igaz eszmehűt nyerjen. Vezértitkárunk nem sokára ott van.

Pécsa Kis-Czell. Az O. Ny. E. vidéki választmányai még e hó végén vagy a jövő hó elején állíttanak fel, s a tagsági felvételek itt történnek. Mai számunkban szó van róla.

Rieger Gyula B. R. Küldték. Vannak-e ott kartársak? Üdvözlünk és sok szerencsét! . . .

Pozsik L. Brood. Az úgy, az úgy a fő. Nekünk erre kell nem csak vigyázni, de ezt felteni is. Majd nem fordulhat már ekkor elő ily eset. Üdvözöljük.

Tóth Lajos N.-Várad. Csak buzdítsa a kartársakat. Ez a legjobb cselekedet, a mit az ügy érdekében tehet.

Rubinger R. Szabadka. H. . . . től ízentük. „Dankovszky nagy vendéglő Szliáts.”

Ostwald I. B. Csak ne késsenek. Sok a teendő . . . D . . . szaktársunk öszinté hívunk. Üdvözlünk!

Borzas K. A. Jól van az így is, meg úgy is. A holdvilág csak akkor világít, ha nincs felhő az égen. No, meg ha eső nem esik. Igaz, hogy a rózsánál szebb a viola, de amaz sokkal „módszabb.” A magy és szent ügy végrejuttatásáért fogadják öszinté elismerésünk. Még lesz . . . Üdvözlök . . . Igen? . . . ? . . . ?

Két nyugdíjas. Majd egyszer csak észre térnek. Azzá tették az ő mindenki ilyen lenézéssel. — Természetesen, hiszen mi már azt mondtuk, (tessék csak lapunk számainat jobban átnézni) hogy az ő önkényes akaratokkal s abbeli helytelen eljárásaikkal, a német „Vendéglős” újsággal csak bosszantani akarták a magyar és ügyérdekjő-dőket. Békesség? . . . szó sincs erről. A *magyart* vagy elismerik, vagy hogy egyszerűen őket köszöntetik le. Lesz rá gondunk, hogy az legyen.

Fekete Sírja. Megkaptuk mind a háromért. Fogadja öszinté köszönünk. A mint mondtuk, ne feledje. H—i át fog rándulni. Üdvözöljük.

Frank R. Kérdezett, ügy- és lap-ellenség. De ha tan komoly a dolgot, írja meg és intézkedünk.

Hirsch Gy. Mind a kilenczet megkaptuk, összeg 13 frt 50 kr. Fogadja öszinté ügybuzgóságáért hálás köszönünk, mit minden ügy- és lap-barátainknak nyilváníunk. Bánfy s családjáról többet. Üdvözöljük.

Veisberger N.-Várad. Üzlet vagy lakozimét kérjük. A pártolásért koszonet.

Felelős szerkesztő

FLÓR GYŐZŐ

KIADÓHIVATAL:

Schulhof Károly könyvnyomdájában (Kölcsey-utca 7. szám.)

A Magyar Országos Pinczér-Egyesület ALAPSZABÁLY-TERVEZETE

sajtó alatt van. Ár 25 kr.

Megrendelhető az „Ujkor” szerkesztőségében.

Staffner Sebestyén

első alföldi vésnöki műterme

Szeged, iskola-utca 9. sz.

Ajánlja magát mindennemű vésnöki munkák leg-szebb és legolcsóbb kivételére, u. m.: monogrammok evőeszközökre, fehérneműk bélyegzése szállodák részére kitérülhetlen jelző tintával, ruggyanta-bélyegzők, kivágott ezüst monogrammok szivartáczákra.

A tek. szegedi Pinczér Asztaltár-saság jelvényeinek szállítója, nemzeti színben zománczozva.

Komáromban egy rég fennálló és ujonnan berendezett, jól jövedelmező kávéház családi viszonyok miatt olcsó áron azonnal eladó.

Felvilágosítást kiadóhivatalunk nyújt.

Schwarz Miksa
uri és női cipész

Szeged, Kölcsey-utca 12-ik szám.

Ajánlja a t. szállodai, kávéházi és vendéglői uri és női alkalmazot-taknak a legjobb anyagból készülő lábbelijeit.

A t. pinczér urak által Szegeden legjobbnak elismert lábbeliek szállítója
Érzékeny lábakra különös gond fordítatik.